

Proloog

Hij aanschouwde het tafereel als een scène uit een betoverende film: een meisje dat in de vroege ochtendzon met een gelukzalige tred langs het witte strand van Skoarlund wandelde. De zee leek haar te willen omarmen, terwijl het ruisen van de golven een geheime boodschap in haar oren leek te fluisteren. Twee jongens van veertien, vijftien jaar konden hun ogen niet losrukken van de sprookjesachtige deerne met haar wapperende bruine haren. Een man, vergezeld door zijn vrouw, staarde met een stiekeme blik naar haar. En hij? Hij kon niet anders dan het meisje aanspreken. De camera bungelde ongeduldig aan zijn nek.

"Goedemorgen jongedame," begroette hij haar.

Het meisje glimlachte en antwoordde met een bescheiden: "Hallo."

"Sta mij toe," sprak hij, zijn pas vertragend terwijl hij haar volgde, "ik beseef dat het ongepast lijkt, maar ik ben een fotograaf en ik vroeg me af of je wellicht interesse hebt om model te staan." Zijn ogen keken in de verraste blik van het meisje, dat haar aandacht van hem afwendde naar haar tenen in het witte zand, terwijl een onstuimige golf zich roerde op het nog half slapende strand.

"Nee, bedankt," lachte ze. "Ik heb geen interesse om model te zijn. Daar ben ik veel te gewoon voor."

Hij glimlachte en probeerde vertrouwen uit te stralen. "Laat me mezelf voorstellen. Ik ben Ed," onthulde hij terwijl hij zijn camera omhoog tilde.

Het meisje schudde hem de hand. Er verscheen een blos op haar gezicht.

Ed richtte zijn Hasselblad op haar, terwijl hij nonchalant een paar krullen uit zijn gezicht veegde. "Ik zou er veel voor over hebben om enkele foto's van je te maken. Je hebt een boeiend gezicht en een bijzonder figuur."

Met een speels hupje stopte ze haar pas. "Ik ben niet echt fotogeniek, ik kom nooit mooi op foto's, geloof me. Het zou tijdverspilling zijn."

Ed schudde zijn hoofd en toverde een glimlach op zijn lippen. "Ach meisje toch, ik ben er zeker van dat ik prachtige beelden van je kan vastleggen." Als een kleuter trok hij zijn lippen in een pruil, zijn bruine ogen als glanzende herten die de kijkers van het meisje betoverden.

Het meisje, nog groen achter de oren, was zichtbaar geïdoleerd door de ongewone aandacht van Ed. In zijn schemerige verlangens had hij daarna maar weinig aanmoediging nodig

om haar tot overgave te dwingen. Zijn camera flitste als een kille lach over het strand, terwijl het meisje zich inspande om zo overtuigend mogelijk over te komen voor de lens.

"Nu heb je genoeg," merkte ze op, klaar om haar weg te vervolgen.

Ed was nog lang niet klaar; als een marionettenspeler trachtte hij haar in zijn greep te houden.

"Het klinkt misschien brutaal, maar ik heb een studio in mijn huis even buiten het dorp. Ik zou werkelijk alles doen om daar nog meer prachtige foto's van je te maken."

"Wat ga je met die foto's doen?" vroeg ze, voor het eerst recht in zijn ogen kijkend.

"Ik voeg ze toe aan mijn portfolio. Als je me je adres geeft, stuur ik ze naar je op. En als je ooit interesse hebt in een modellencarrière, kan ik je aanbevelen bij een modellenbureau. Ik sluit niet uit dat je veel succes zult hebben."

"Dit is niet waar ik op uit ben. Je hebt nu genoeg foto's van me. Ik ga terug naar mijn vriendinnen op de camping, ze zullen nog ongerust worden. Geloof me, je wilt ze niet op je dak hebben," giechelde ze met een lach die niet te weerstaan was.

Ed keek haar na, zijn vingers nerveus spelend met de koorden van zijn camera. Een zachte grom ontsnapte hem. Altijd kreeg hij zijn zin als het op zijn foto's aankwam. Hij zette zich weer in beweging, maar hij dwaalde af naar een andere richting dan hij oorspronkelijk van plan was geweest toen hij aan zijn wandeling begon.

I

1

Saskia hield de uitnodiging voor het wijnfeest tussen haar vingers alsof het een scherp mes was. Ze was moe van de studentenfeesten, moe van de zweterige lichamen en de geur van overmatige wijn die in de muren leek te trekken. Dit feest was het laatste waar ze zin in had, maar het moest, vóór ze met Joke naar Skoarlund kon vertrekken. Een welverdiende vakantie na glansrijk doorstaan van tentamenleed en zaterdagse beproevingen in de slagerij van haar vader. De ontsnapping aan de eentonige sleur van alledag, waar ook die festijnen deel van waren geworden, stond voor de deur.

Ze schonk die avond weinig aandacht aan haar uiterlijk, en ach, waarom zou ze ook? Of ze nu net uit haar bed was gekropen, of in een jutezak was gehuld, ze wist dat ze altijd indrukwekkend voor de dag bleef komen. Haar vriendinnen waren keer op keer verrast door haar natuurlijke schoonheid. Ze straalde ook die avond in haar T-shirt met daarop het vredesteek en haar spijkerbroek met pijpen zo breed als zeilen van een boot.

Met een fles Beaujolais stevig vastgeklemd in haar hand, betrad ze de bruisende kantine van de studentenvereniging. De stem van Mick Jagger schalde uit de luidsprekers, zijn woorden een uitnodiging om de nacht te delen met een onbekende. Ze voelde zich zelfverzekerd en voelde dat de lucht doordrenkt was van opwinding, het soort dat al een tijdlang rondhing, aanzwellend als een storm binnen een hele generatie die vastbesloten was om alles anders te doen. Beter. Gelijker. Liever. Vrijer.

Saskia dook in de draaikolk van dansende lichamen en terwijl ze zich voortbewoog, wiegde haar hoofd op de cadans van de muziek. Haar hart bonsde van dat ontembare gevoel van vrijheid dat door haar aderen gierde. Achteraf was ze blij dat ze was gegaan. Ze kon het voelen, de kracht die de nacht doordrenkte, en het deed haar bloed sneller stromen.

"*Wow*, je ziet er vanavond beestachtig mooi uit!" galmde een onbekend